

Sygnatura akt I C 740/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 25-07-2016 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Karol Dryjański

Protokolant: Katarzyna Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 19-07-2016 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. O.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w Ł.

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Koninie kwotę 519,60 zł (pięćset dziewiętnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Karol Dryjański

Sygn. akt I C 740/15

UZASADNIENIE

T. O. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwoty 16.000 złotych z ustawowymi odsetkami od 05.10.2014 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód zażądał zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw.

W uzasadnieniu powód podkreślił, że w dniu 26.01.2014 r. doszło do kolizji samochodu, którym podróżował, z samochodem kierowanym przez sprawcę wypadku, który w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych był ubezpieczony u pozwanego. W wyniku wypadku powód doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, skręcenia odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa i urazu łąkotki przysródkowej kolana prawego. W następstwie zdarzenia powód odczuwa zespół bólowy odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa, został poddany specjalistycznemu leczeniu i rehabilitacji. Zdaniem powoda wypadek spowodował u niego szereg negatywnych konsekwencji zaburzając jego funkcjonowanie, wskutek czego wymagał pomocy osób trzecich i zrezygnował z aktywnego trybu życia.

Pozwany wypłacił powodowi z tytułu zadośćuczynienia kwotę 8.000 złotych, jednak zdaniem powoda kwota ta nie jest wystarczająca. Swoje żądanie w zakresie odsetek powód uzasadnił podnosząc, że odsetki liczone są od dnia następującego po 37 dniu od zgłoszenia roszczenia.

W odpowiedzi pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu potwierdził, że przeprowadził postępowanie likwidacyjne po którym to przyznał powodowi kwotę 8 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Zakwestionował w całości żądanie pozwu określając żądanie jako nieuzasadnione i wygórowane. Pozwany wskazał nadto, iż odsetki od ustalonego świadczenia powinny być zasądzone od dnia wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 26.01.2014 r. w K. doszło do wypadku komunikacyjnego, którego sprawca, kierujący pojazdem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) doprowadził do zderzenia z pojazdem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego pasażerem był T. O.. W czasie zdarzenia powód miał zapięte pasy bezpieczeństwa.

Wskazany wyżej samochód marki O. (...) był objęty ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu w (...) S.A.

dowód: bezsporne, notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k. 37

Powodowi udzielono pierwszej pomocy w przychodni lekarza rodzinnego.

W dniu 29.01.2014 r. powód zgłosił się do poradni ortopedycznej. Odnotowano bóle kręgosłupa szyjnego i wzmożone napięcie mięśniowe, bolesność uciskową L4 i ograniczenia bólowe. U powoda rozpoznano skręcenie kręgosłupa szyjnego i zlecono kołnierz szyjny.

Dnia 03.03.2014 r. odnotowano bóle korzeniowe z odcinka L/S, objaw szczytowy ujemny, ograniczenie ruchów kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, bólowe ograniczenie mięśni karku i wypisano skierowanie na MR kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego.

W dniu 26.03.2014 r. u powoda stwierdzono ograniczone ruchy kręgosłupa.

W dniu 04.06.2014 r. powoda skierowano na rezonans magnetyczny stawu kolanowego w związku z okresowymi bólami kolana.

Z kolei w dniu 02.07.2014 r. powoda skierowano do leczenia artroskopowego kolana prawego.

W dniu 21.10.2014 r. u powoda rozpoznano stan po skręceniu kolana prawego z uszkodzeniem łąkotki przyśrodkowej i chrząstki rzepki oraz pourazowy zespół bólowy kręgosłupa L/S. Zlecono rehabilitację.

Powód po wypadku nie korzystał ze zwolnienia lekarskiego, korzystał natomiast z urlopu przez około miesiąc.

Powód nosił kołnierz szyjny przez około miesiąc. Obecnie nie odczuwa żadnych dolegliwości kręgosłupa szyjnego. Powód odczuwa natomiast ból kręgosłupa lędźwiowego. Przy zgięciu i prostowaniu kolana czuje nasilenie ukłucia po wysiłku, czuje wówczas również ból ciągly przy wchodzeniu po schodach.

Od czasu wypadku powód nie może biegać.

Odczuwa ból po przejściu około 1 km.

dowód: dokumentacja medyczna k. 10 – 32, 67 – 72, opinia biegłego Z. R. k. 83 – 86, opinia biegłego M. G. k. 102 – 105, dokumenty w aktach szkody U/(...)

W wyniku wypadku z dnia 26.01.2014 r. nie doszło u powoda do strukturalnych uszkodzeń centralnego ani obwodowego układu nerwowego. Brak objawów chorobowych z zakresu mózgowia, rdzenia ani obwodowego układu nerwowego.

W wyniku wypadku powód doznał natomiast urazu kręgosłupa i kolana lewego. Konieczne było leczenie specjalistyczne i rehabilitacja. Przebyty uraz spowodował powstanie uszczerbku na zdrowiu wynoszącego 2%, spowodowanego uszkodzeniem fragmentu łąkotki, przy czym nie doszło do powstania dysfunkcji, a uszkodzenie łąkotki jest częściowe.

Przebyty uraz kręgosłupa nie spowodował powstania trwałego uszczerbku na zdrowiu. Dolegliwości bólowe utrzymywały się przez 4 miesiące. W 10 – stopniowej skali WAS w ciągu pierwszego tygodnia ból wynosił 5 stopni, do końca drugiego tygodnia obniżył się do 4 stopni, a na koniec pierwszego miesiąca do 3 stopni, zaś na koniec drugiego miesiąca do 2 stopni.

Obecnie nie zachodzi konieczność dalszego leczenia powoda. Brak jest dysfunkcji. W odniesieniu do powoda rokowanie jest dobre, albowiem nie doszło do takiego uszkodzenia w obrębie narządu ruchu, które w przyszłości mogło być przyczyną rozwoju dalszych zmian zwyrodnieniowych pourazowych.

Przebyty wypadek nie wpływa w jakikolwiek sposób na funkcjonowanie powoda. Nie występuje ograniczenie aktywności życiowej ani zmniejszenie ogólnej sprawności organizmu spowodowane zdarzeniem.

dowód: opinia biegłego Z. R. k. 83 – 86, opinia biegłego M. G. k. 102 - 105

Powód ma obecnie 35 lat, a w chwili wypadku miał 32 lata. Przed zdarzeniem z dnia 26.01.2014 r. pracował jako energetyk ciepłny. Powód w dalszym ciągu wykonuje dotychczasowy zawód.

dowód: bezsporne, zeznania K. O. k. 75, T. O. k. 76

Pismem z dnia 28.08.2014 r. powód zgłosił pozwanemu zdarzenie z dnia 26.01.2014 r. Szkada została zarejestrowana pod numerem U/(...)

Pismem z dnia 17.09.2014 r. pozwana poinformowała powoda o przyznaniu mu tytułem zadośćuczynienia kwoty 8.000 złotych oraz kwoty 1.600 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

Z kolei pismem z dnia 05.03.2015 r. pozwana poinformowała powoda o przyznaniu mu odszkodowania w kwocie 966,68 zł.

dowód: bezsporne, decyzja wypłaty odszkodowania k. 33, zgłoszenie szkody k. 34 – 36, dokumenty w aktach szkody U/(...)

Dokumenty w oparciu o które Sąd ustalił powyższy stan faktyczny nie budziły wątpliwości Sądu, nie były również kwestionowane przez strony.

Sąd dał wiarę zeznaniom K. O. i T. O. w zakresie, w jakim znalazły potwierdzenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej oraz w opiniach biegłych Z. R. i M. G.. Zeznania świadka i powoda w części, w której sąd uznał je za wiarygodne, były wzajemnie zgodne, nie budziły zarazem wątpliwości w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd uwzględnił wyniki opinii biegłych: ortopedy traumatologa M. G. i specjalisty chorób nerwowych anatomopatologa Z. R., mając na względzie fachowość biegłych, ich doświadczenie w sporządzaniu opinii w zakresie objętym zleceniem Sądu, a także treść opinii, wskazującą na wszechstronne przeanalizowanie przez biegłych okoliczności mających wpływ na wynik ich opracowania. Opinie te nie były kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje.

Dochodzone przez powoda roszczenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oparte jest na art. 445 § 1 kc. Zgodnie z tym przepisem w razie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Odnosząc się do przedmiotowego roszczenia i powołanego przepisu należy wskazać, że jak wynika z uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r. /OSNCP 1974 poz.145/ zadośćuczynienie ma polegać „na z natury rzeczy niedoskonałym wynagrodzeniu krzywdy przez zaspokojenie w większym zakresie potrzeb poszkodowanego”, a od osoby odpowiedzialnej powinien otrzymać sumę pieniężną „o tyle w danych okolicznościach odpowiednią, ażeby mógł za jej pomocą zatrzeć lub co najmniej złagodzić odczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną”.

Przepis art. 445 § 1 kc wskazuje, iż suma zadośćuczynienia ma być odpowiednia, nie dając tym samym wskazówek, co do określenia jej wysokości. Nie ulega wątpliwości, iż należy brać pod uwagę stopień cierpień fizycznych i psychicznych ich intensywność, długotrwałość, nieodwracalny charakter, stan zdrowia poszkodowanego przed wypadkiem, jego wiek itp. Należy podkreślić, że zadośćuczynienie łączy się zawsze z istnieniem po stronie osoby poszkodowanej krzywdy rozumianej jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) i cierpienie psychiczne, (tj. ujemne przeżycia związane z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia) i zadośćuczynienie ma na celu złagodzenie tych cierpień. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1969 r., I PR 178/69, OSNCP 1974/71). Zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta jedna nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61 OSNCP 1963/5/107 i z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 20365, OSPiKA 1966 r./4/92).

Trzeba pamiętać, iż judykatura polska z żelazną konsekwencją stoi na stanowisku, iż zadośćuczynienie powinno być umiarkowane, przez co należy rozumieć kwotę pieniężną, której „wysokość jest utrzymywana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa” – tak A.Szpunar / Zadośćuczynienie za szkodę niemajątkową, oficyna Wydawnicza Branta, Bydgoszcz 1998 r. str. 184. Autor ten podnosi także, że „././ jest rzeczą niesporną, że zagadnienie te (chodzi o wysokość zadośćuczynienia – przyp. autor uzasadnienia) te pozostają w związku ze stopą życiową danego kraju. Przyznawane przez sądy polskie sumy pieniężne muszą być relatywnie mniejsze niż w krajach bogatszych /./”.

W ocenie Sądu wysokość zadośćuczynienia nie może być generalnie ograniczona z uwagi na wiek poszkodowanego. Wiek poszkodowanego jednak odgrywa doniosłą rolę, ponieważ intensywność cierpień fizycznych i psychicznych będzie zawsze silniejsza u człowieka młodego. Powód ma obecnie 35 lat, a w czasie wypadku z dnia 26.01.2014 r. miał 32 lata.

Wypadek wpłynął na kondycję fizyczną powoda, co wynika wyraźnie z opinii biegłego M. G.. Ostatecznie przedmiotowe zdarzenie pozostawiło na zdrowiu fizycznym powoda trwałe uszczerbek w wysokości 2 %. Doznany uszczerbek nie polega jednak na trwałym zmniejszeniu ruchomości i obecnie nie ogranicza aktywności życiowej ani ogólnej sprawności organizmu powoda. Biegły M. G. nie stwierdził u powoda dysfunkcji, z kolei biegły Z. R. nie stwierdził u powoda następstw neurologicznych zdarzenia z dnia 26.01.2014 r. Powód kontynuuje dotychczasową pracę zawodową i może funkcjonować samodzielnie. Natężenie bólu będące następstwem wypadku było zróżnicowane, przy czym nie przekraczało ono 5 stopni w 10 – stopniowej skali WAS, zarazem natężenie to obniżało się od końca 2 tygodnia po wypadku. Skutki wypadku nie wpływają obecnie na funkcjonowanie powoda. Jak wynika z opinii biegłego M. G., T. O. mimo częściowego uszkodzenia łokotki, wrócił do stanu sprzed zdarzenia.

Biorąc więc w/w okoliczności pod uwagę oraz charakter cierpień powoda, a także skutki wypadku (w szczególności trwałe wynoszący 2% uszczerbek na zdrowiu), Sąd uznał, iż powód uzyskał już od pozwanej stosowne zadośćuczynienie (pозwana wypłaciła powodowi z tego tytułu 8.000 zł).

W konsekwencji w punkcie 1 wyroku powództwo oddalono.

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 kpc). Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego, rzecznika patentowego lub Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata (art. 99 kpc).

Powód przegrał proces w całości, dlatego też należało w całości uwzględnić wniosek pozwanego o zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego złożyły się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym (2.400 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Łącznie koszty procesu poniesione przez pozwanego wyniosły 2.417 zł.

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W sprawie przeprowadzono dowody z opinii biegłych Z. R. i M. G.. Koszt sporządzenia opinii wyniósł 1.119,60 zł. Na poczet tych kosztów powód uiścił zaliczkę w kwocie 600 zł. Nieuiszczone koszty sądowe wyniosły zatem 519,60 zł i stosownie do wyniku sprawy należało nimi w całości obciążyć powoda.

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych orzekł jak w punkcie 3 wyroku.

SSR Karol Dryjański